

ἀνεψιότεκνος. Διὰ τὴν ὁμοίαν σύνθεσιν πβ. *ἀδερφο-τέκνι.

*Ὁ υἱὸς τοῦ ἐξαδέλφου. Συνών. ἀνιψιότεκνος. Πβ. ἀνίψι 1, ἀνιψιὸς 1.

ἀνιψιότεκνος ὁ, ἀμάρτ. ἀνιψιότεκνος Κύπρ.

*Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνεψιότεκνος. Ἰδ. Δουκ. λ. ἀνεψιότεκνος. Διὰ τὴν ὁμοίαν σύνθεσιν πβ. ἀδερφο-τέκνος.

*Ανιψιοτέκνι, ὁ ἰδ.

ἀνιψος ἐπίθ. Κύθν.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νίψι.

*Ανιπτος: *Ανιψη εἶμαι ἀκόμη. Συνών. ἀνιπτos 1, ἀπλυτος.

ἀνιψούδι τό, ἀγν. τόπ. ἀνιψούδι Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀνιψούδ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀν'ψούδ' Μακεδ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνίψι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

*Ανιψάκι, ὁ ἰδ.: *Ἡρθι τ' ἀν'ψούδι μ' Μακεδ.

ἀνιψουλλάκι τό, Κρήτ.

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνιψούλλης.

*Ανιψάκι, ὁ ἰδ.: Καλῶς το τ' ἀνιψουλλάκι μου!

ἀνιψούλλης ὁ. Ἀθῆν. ἀνιψούλλης Κύπρ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνιψιὸς καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλλης.

1) *Ἐξαδέλφος Κύπρ.: *Ἡρτεν ὁ ἀνιψιούλλης σου ποῦ τὸ χωρόν. || Ἀσμ.

Εἶντα *δεις, ἀνιψιούλλα μου, τδ' εἶσαι λαουρκασμένη, λαουρκασμένη τδ' ἄρρωστη τδαὶ παραπονεμένη;

(λαουρκασμένη = χωρὶς ὄρεξιν, ἀδιάθετος). Συνών. ἀνίψι 1, ἀνιψιὸς 1, ξάδερφος. 2) *Ανεψιὸς μικρὸς τὴν ἡλικίαν Ἀθῆν. Κέρκ.: Ἀσμ.

*Ἀπὸ τί σ' ἔχω, ἀνιψιούλλα μου, ποῦ πρωτοθεῖα μὲ κράζεις; — Δὲν εἶμαι τσ' ἀδερφῆς σ' παιδί τοῦ μαυροπαδρεμένης; Κέρκ. Συνών. τοῦ θηλ. ἀνιψιδίτσα.

ἀν-κι-ἀν σύνδ. Πόντ. (Χαλδ.)

*Ἐκ τῶν συνδ. ἀν καὶ ἀν. Ἰδ. *ΑνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 34.

*Υποθετικὸς σύνδεσμος διὰ τοῦ ὁποίου εἰσάγονται προτάσεις 1) *Υποθετικαὶ σημαίνουσαι ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἀπολύτως πιθανὴ καὶ προσδοκωμένη: *Αν-κι-ἀν ἔρδεσαι, φέρο με τὸ κοδῖνι (κόσκινο) Κοτύωρ. 2) Παρακελευσματικαὶ ἀνανταπόδοτοι, ἐν αἷς ἀπετριβὴ ἡ ἔννοια τῆς ὑποθέσεως, ἡ δὲ παράλειψις τῆς ἀποδόσεως προήλθεν ἐκ τῆς ἐν τῇ παιδιᾷ μονὰ ἡ ζυγά φρ.: *Αν-κι-ἀν εὐρήκ'ς ἀτο! ἤτοι ἀν εὐρῆς τί περιέχει ἡ χεὶρ μου, μονὰ ἡ ζυγά, θὰ τὸ λάβῃς. *Αν-κι-ἀν ἐγνωρίζης ἀτον! (ἀν τὸν γνωρίζης!) *Αν-κι-ἀν ἐφτάντς με! (ἀν μὲ φθάσης). *Αν-κι-ἀν πὰς (πήγαινε τάχιστα).

Πβ. ἄμα Β 2, ἄμποτε 1, ἀν, ἀνέν, ἀνίσως.

ἀννάλι τό, Λέσβ. (Μυτιλήν.) ἀνάλ' Θράκ. (Μάδυτ.) ἀννάλια ἡ, Λέσβ. (*Αγιάσ. Μανδαμᾶδ.) *ννάλια Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ Λατιν. *annalis*. Ὁ τύπ. ἀννάλια ἡ, προήλθεν ἐκ τοῦ πληθ. τοῦ τύπ. ἀννάλι.

1) Τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ τις καθ' ἕκαστον Μάιον ἐκ τοῦ ποδὸς διὰ λόγους θεραπευτικὸς ἐνθ' ἀν.: Πῆρα ἀννάλι Μυτιλήν. || Φρ. Παίρνουν ἀννάλια (προκαλῶ τραῦμα διὰ μαχαίρας εἰς τὴν κνήμην ἀποσπῶν τεμάχιον κρέατος πρὸς ἐπίδειξιν γενναιότητος) Λέσβ. Βγάνει *ννάλιες

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήν. 2) Ἡ οὐλὴ ἐκουσίως κατενεχθέντος τραύματος Λέσβ. (*Αγιάσ.): Εἶχι τὰ πονδάρια δ' γιμᾶτα ἀννάλις 3) Φυτόν τι χρησιμοποιοῦμενον ὡς μαγικὸν φίλτρον, ὅπερ ἐπιδενόμενον εἰς τὴν χεῖρα ἀνδρός, τὴν ὁποίαν ἔνεκα τῶν ἐρεθιστικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων ἀμύσσει ἐλαφρῶς, καταπεῖθει τὴν ἐρωμένην του νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ γάμον Θράκ. (Μάδυτ.): Ἀσμ.

Κὶ τοῦ ἀννάλ' ἰρώτησα κὶ *κεῖνον μὲ τοῦ εἶπι πῶς μ' ἀγαπᾷς ψυχόπουνα κὶ ὄχι μαριουλιμένα (ἐπὶ φδ. ἦν λέγει ὁ ἐπιδένων εἰς τὴν χεῖρα του τὸ ἀννάλι).

*Αννας ὁ, λόγ. κοιν.

Τὸ Ἑβρ. ὄν. *Αννας.

Μόνον ἐν τῇ παροιμ. φρ. Ἀπὸ τὸν Ἀννα'ς τὸν Καϊάφα (ἐνν. πηγαίνω ἢ στέλνω), ἥτις ἐλήφθη ἐκ τῆς Κ.Δ. (πβ. Ἰωάνν. Εὐαγγ. 18,24 «ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἀννας... πρὸς Καϊάφαν») καὶ χρησιμοποιεῖται συνήθως ἐπὶ παραπομπῆς ὑποθέσεως τινος ἀπὸ τινος ἀρμόδιου εἰς ἕτερον ἀρμόδιον συνήθως ὑπάλληλον (πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,377).

ἀννώνα ἡ, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀννώνας ὁ, Ἀθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀννώνα, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *appona*.

Τὸ διὰ τὴν οἰκιακὴν ἢ μονῆς χρῆσιν ἐτησίως ἀναγκαιοῦν ποσὸν τροφίμων, ἰδίᾳ σίτου ἐνθ' ἀν.: *Ἐχει τὴν ἀννώνα του Χαλκιδ. Συνών. σοδεῖα.

ἀνογιά ἡ, ἀμάρτ. ἀνογιά Θήρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνογος.

*Απερισκεψία, ἀφροσύνη: *Ἡ ἀνογιά αὐτεῖνοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεγάλο πρᾶμα! *Ἡ ἀνογιά σου δὲν ἐμεταστάθηκε. Συνών. ἀλαφράδα, ἀλαφρομυαλιά, ἀλαφροσύνη 2, ἀλαφρωμάρα, ἀλογιστία, ἀμυαλιά, ἀμυαλωσύνη, *ἀναπαλαβωμός, *ἀναπαλαβωσύνη, ἀνοησία 1, ἀνοησία 1, βλακεία, κουταμάρα, κουτουράδα, παλαβωμάρα.

ἀνογος ἐπίθ. Πελοπν. (Τρίπ.) κ.ά. ἀνογους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνοος Θήρ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. νογῶ ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. Πβ. ἄβλεπος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐπίθ. πβ. ΓΧατζιδ. Einleit. 431 καὶ ΜΝΕ 2,109.

*Ὁ μὴ νοῶν, μωρός, ἀνόητος ἐνθ' ἀν.: Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀνογος Τρίπ. Μά'δα ἄνοο πρᾶμα ποῦ'σαι! (*δα = εἶντα) Θήρ. Μὴν τοῦ *ρίζεσαι, γιὰτ' εἶναι ἄνοος (*ρίζεσαι = συνερίζεσαι) αὐτόθ. *Ανουγα πιδιά εἶνι ἀκόμα, τί πιρ'μέν'ς ἀπ' αὐτά; Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαλος 4, ἄμυαλος 1 καὶ ἀνάποδος Α 5 δ.

ἀνοησία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ.) ἀνοησία βόρ. ιδιῶμ. ἀνοησίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνοεσία Πόντ. (Χαλδ.) ἀνοησιὰ Μύκ. ἀνοησιὰ Νάξ. (*Απίρανθ.) Σκυρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνοησία. Ὁ τύπ. ἀνοησιὰ καὶ παρὰ Σομ.

1) *Ανογιὰ, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): *Ἡ ἀνοησία του δὲν ἔχει ὅρια κοιν. 2) *Ανόητος λόγος ἢ πρᾶξις κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Λέγει ὅλο ἀνοησίες. Μὲ φορὰ ἔκαμα τὴν ἀνοησία. *Ὅλο ἀνοησίες κάνεις, καημένε! *Αφησε τώρα τοῖς ἀνοησίες! κοιν. Εἶδα ἀνοησία ἦτανε πάλε τδεῖνη ποῦ *καμες, γιέ μου! Μέγαρ. *Ανοησιάν ἐποίκα Κερασ. Συνών. ἀνοησία 2.

ἀνοησία ἡ, Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.)

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνοησία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

